

Albina

REVISTĂ POPULARĂ

apare

în fiecare

Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
 P. Gârbovceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adameșcu
 I. Ţeșcu
 P. Dulfu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Const. C. Pop.-Tașcă.

Văzând că cu toate repetatele noastre avise, un mare număr de abonați, comandamente militare, primării, etc., nu ne-au trimis micul cost al abonamentului, deși suntem în a 9-a lună din anul al 8-lea, iar unii abonați deși ne datoresc pe 2 și 3 ani, totuși n'au răspuns rugăciunii noastre, ne-am văzut din nou siliți a face sacrificiul de a trimete chitanțele spre a fi încasate prin oficiile poștale.

Rugăm dar pe D-nii abonați să achite chitanțele ce le prezintă factorii, sau să dea banii când sunt avizați, de oarece cheltuelile acestui soi de încasare reduce abonamentul la 4 lei, iar dacă chitanțele sunt refuzate, atunci cheltuelile de înapoiere și de retrimetere sunt atât de grele, încât aproape egalează costul abonamentului. Nădăjduim că D-nii abonați vor ține socoteală de sacrificiile ce facem, și nu ne vor pricinui neplăceri și pagubă, ci își vor achita datoriile.

Abonații cari ar fi plătit abonamentul vreunei persoane în numele nostru, sunt rugați a nota pe dosul chitanței numele persoanei căreia a plătit și data când au făcut plata; aceasta pentru ca noi să putem cere banii dela acele persoane; celor ce datoresc pe mai mulți ani și nu achită măcar unul, li se va suprima imediat trimiterea revistei.

ADMINISTRAȚIUNEA.

Licitațiuni

În ziua de 2 Iulie 1905, orele 10¹/₂ a. m. se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, licitație publică, cu oferte închise, pentru rearendarea în comptul d-lor arendași, pentru neplata de arenze, cu începere dela 26 Aprilie 1906, a următoarelor moșii și anume:

«Județul Argeș».—Vatra Schitului Fedeleșoiu Runcu, com. Fedeleșoiu-Tețeni, garanție provizorie le 3.400.

Vatra schitului Cornet, com. Racovița-Copăceni, garanție provizorie lei 760.

«Județul Dâmbovița».—Cocoșiu, com. Cornăjel, garanție provizorie lei 2.700.

Vatra schitului Găiseni, com. Găiseni, garanție provizoria lei 4.900.

«Județul Ialomița».—Cârnuțea, com. Moldoveni, garanție provizorie lei 1.600.

«Județul Prahova».—Ploeștiori, com. Ploeștiori, garanție provizorie lei 1.800.

Rășani, com. Adâncata, garanție provizorie lei 4.300.

«Județul Teleorman».—Sfințești și Gărăgău cu trupurile, com. Sfințești, garanție provizorie lei 12.000.

«Județul Vlașca».—Gogoșarii-Vechi, com. Gogoșari, garanție provizorie lei 13.300.

Supra oferte nu se primesc.

În ziua de 12 Iulie 1905, ora 10¹/₂ a. m., pentru vânzarea de veci a loturilor No. 13 și 14 situate în Sinaia pe Strada Brătianu, în suprafață de 1.500 m p. fiecare.

Garanție pentru admitere la licitație este de lei 500, de fiecare lot.

Supra oferte nu se primesc.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțurile 1 leu linia. Măsu publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Sofia Nădejde, Eri și azi. — Petru Rășeanu. Din Domnia lui Constantin Mavrocordat. — Radu, Tatăl lui Petre. — Cont. Păun. Ceva despre ciuperci. — Ion G. Fortunescu, Despre locuință. — V. S. Moga. Livezile moderne. — Principele Leopold de Hohenzollern. — O întâmplare hazlie. — Pr. Valeu Zamfir, Preotul și învățătorul. — Dela sate. — De pe Domeniile Co-roanei. — N. Bibiri, Insoțirile sătești. — Informațiuni. — Bibliografii. — Mulțumiri.

Sfaturi: Cum să curăță obiectele de aramă. — Plăcintă cu carne. — Contra căpușelor la oi.
 Ilustrațiuni: Soldați ruși, predându-se la posturile de antegardă japoneză. — Costume femeiești din jud. Teleorman și Vlașca. — Țigani nomazi din împrejurimile orașului Oltenița. — Costume din jud. Muscel, regiunea Rucărului.

ERI ȘI AZI

Nimic nu-i mai doveditor și mai dătător de curaj pentru un popor, ca observarea faptelor din trecut și de față. Ca să vedem cât era de desprețuită țara noastră pe când cu Domnia fanarioților, să citim numai firmanul sultanului dat Prințului Carol în anul suirei pe tron și scrisoarea ce o trimete azi Sultanul Regelui nostru cu prilejul serbării dela Constanța.

Un lucru trebuie să-l mai spunem cititorilor: Turcia n'ar fi voit nici cu'n chip s'alegem un Prinț străin și încă dintr'o familie însemnată. A trebuit multă muncă și stăruință din partea oamenilor mari ai țării, pe la puterile străine, pân' să se poată înduplecă și ele să ne lase s'alegem Domn străin. Prin Austria Prințul a trebuit să treacă pe ascuns, ca să nu fie împiedecat; căci Austria ținea cu Turcia, care se împotrivea. Ajuns în țară și făcut Domn, puterile au trebuit să-L cunoască, dar Turcia puneă mereu piedici și arăta puterilor garante deptul ce-l are ea asupra țării. Puterile îndemnau mereu pe guvernul român să se înțeleagă cu Sultanul, căci după învoeala între puteri și Sultan, Principatele erau supuse lui, și altfel se vor naște mari neplăceri și ele nu vor veni în ajutor.

Chiar împăratul Napoleon, care fusese pentru alegerea

Prințului Carol, trimetea mereu vorbă să meargă la Constantinopol să ia firmanul, după cum era obiceiul.

Intre guvernul nostru și cel turcesc au fost o mulțime de certuri până ce s'a ajuns la oarecare învoeli; căci Prințul nu voea să meargă ca să fie primit ca Domnii fanarioți. Intre alte pretenții ale Turciei eră că țara noastră să nu se numească România, ci Principatele-Unite Moldo-Valachia; căci sub acest nume din urmă erau închinat Sultanului. Asemenea voea neapărat să se spue că țara noastră face parte întregitoare din împărăția turcească.

În sfârșit Prințul a plecat la Constantinopol, unde l'au primit cu multă cinste, așa cum nu se mai pomenise până atunci cu alți Domni; dar Sultanul, tot nu se putea deprinde că Prințul Carol nu va primi să fie socotit ca supus; de aceea îi pregătise un scaun alături de sofaoua sa. Domnul nostru însă împinse la o parte scaunul și, ca un Prinț de sânge ce era, șezu alături cu Sultanul pe sofa. După câteva vorbe Impăratul îi dădu firmanul în mână. Prințul, știind bine că nu-i scris în termeni vrednici de rangul său, îl luă și, fără de nici o formalitate, îl puse pe masă. Pe urmă nu așteptă, după cum fusese vorba cu Vizirul, să treacă împreună cu Sultanul în sala unde așteptau miniștrii, ci zicând: «Dați voe?» deschise ușa să intre miniștrii săi, pe care-i prezentă Sultanului. După asta însărcină pe ministrul afacerilor străine, Știrbei, să ia firmanul. Firmanul însă a fost scris cu vorbe foarte umilitoare pentru Domn și Țară.

Iată-l:

«Prințului Carol de Hohenzollern, care a fost ales Prinț al Principatelor-Unite, Moldo-Valahia!

«Voind din toată inima a face să înceteze turburările de cari de câtă-va vreme sufer Principatele-Unite, Moldo-Valahia, parte însemnată din Impărăția Mea, și de a vedea propășirea, fericirea și bogăția locuitorilor, și acest scop putându-se ajunge numai prin așezarea unei orânduiri trainice; pe de altă parte cunoscând mintea, înalta înțelepciune și însușirile ce te deosibesc, îți dau rangul și puterile de Prinț al Principatelor-Unite, cu următoarele condiții, spuse în scrisoarea vizirului, care ți-a fost trimisă cu data de 19 Octomvrie a anului acestuia și pe care tu ai primit-o cu răs-punsul dela 20 ale aceleiași luni, prin care:

1) «Tu te angajezi, în numele tău și în numele urmașilor tăi a respectă, în toată întregimea lor, drepturile Mele de Suveranitate asupra Principatelor-Unite, cari fac parte întregitoare din Impărăția Mea;

2) «A nu trece sub nici o formă, fără de o înțelegere cu guvernul Mieu, peste numărul de 30.000 de soldați;

3) «Fiind dată din partea Noastră autorizația Principatelor-Unite de a avea o monedă deosebită, dar purtând un

semn al Guvernului Nostru, care va fi hotărât între Inalta Noastră Poartă și tine.»

4) În acest punct se spune că țara noastră nu poate încheia învoeli comerciale nici tratate cu alte puteri;

5) «Ești oprit a face orice decorație în numele Principatelor Unite;

6) «A respectă neconținut drepturile Mele de Suveranitate asupra Principatelor Unite, cari fac parte nedăspărțită din Împărăția Mea, și păstră cu grijă legăturile de veacuri cari le unesc cu Turcia;

7) «A mări tributul plătit guvernului Mieu de Principatele Unite așa cum se va hotărî împreună cu tine;

8) «A nu da voie ca pământul Principatelor-Unite să slujească de loc turburătorilor, cari ar putea să pricinuiască neliniște în alte părți din Împărăția Mea, ori a statelor vecine.

9) «Să te înțelegi cu guvenul Mieu asupra măsurilor trebuitoare de luat pentru asigurarea și apărarea supușilor Noștri din alte părți ale Împărăției Mele, cari vin în Principatele Unite pentru a face comerț».

Aceasta-i partea însemnată din firman și sfârșește cu :
«Vei veghea să nu se săvârșească nimic în contra condițiilor de mai sus și ale celor cu puterile. Tu îți vei da toată grija de-a asigura în Principatele Unite o administrație bună și o stare de belșug pentru locuitori, după împărăteasca Mea dorință».

26 Octomvrie 1866.

Firmanul e scris nedelicat și poruncitor. Când e vorba de Prinț, îi zice *tu* și scrie cu literă mică, pe când despre el scrie *Mieu* cu literă mare. Nici cu'n chip nu vrea să ne numească România, și că eram numai sub protecția Turciei și nu supușii ei. Ținea cu îndărătnicie a zice că țara noastră făcea parte nedezlipită din împărăția turcească. Toate acestea au fost multă tocmeală să nu fie puse în firman, dar nu s'a putut. Prințul Carol, când a văzut că pentru vorbe goale mai mult decât pentru fapte se poate primejdui țara, a zis ca și Iisus: «De-i cu puțință, Părinte ceresc, fă să treacă paharul acesta dela mine; de nu, facă-se voia ta». Și Prințul Carol și-a stăpânit mândria de Hohenzollern și s'a dus la Sultan. A făcut o jertfă, știind că România era încă în așa condiții, că trebuie să s'asculte de caprițile Europei, care cântă în strunele Sultanului, nevoind s'aducă turburări diplomatice din pricina noastră. Aci stă vrednicia și adâncea înțelepciune a celor ce au în mână fericirea unei țări: a ști, la nevoie să facă oarecare jertfe chiar de mândria lor.

Iată acum cum scrie: Sultanul tot al acelei Innalte Porți, peste 34 de ani de domnie a Regelui Carol I-ii.

«*Majestății Sale Regelui României.*

«Cu cea mai mare plăcere am primit telegrama, pe care Majestatea Voastră a bine voit să mi-o adreseze cu prilejul așezării cablului telegrafic.

«Sentimentul de sinceră simpatie și relațiunile de bună prietenie sunt statornicite de ani îndelungați între ambele noastre guverne. Foarte mișcat de cordialele expresii coprinse în această privință în telegrama Majestății Voastre, vin să-l prezint mulțumirile mele. Mă folosesc de acest prilej spre a înnoi urările mele pentru fericirea și prețioasa sănătate a Majestății Voastre.

Abdul Hamid».

Câtă deosebire! Acum scrie ca de la suveran la suveran. Față cu această scrisoare, care-i dovada rangului țerei și a Suveranului, firmanul de ieri pare un vis urât. Dar din aceste două documente și din multe altele, urmașii noștri vor vedeă cum dintr'o țară socotită provincie turcească, globită și înjosită, Regele Carol, ajutat de marii noștri patrioți, a făcut o Românie slobodă, a desfăcut'o de lanțuri.

Acuma datoria tinerilor să lucreze fără de preget, mai departe, la fericirea și înălțarea Patriei.

Sofia Nădejde.

Din domnia lui Constantin Mavrocordat (1).

Trecem la cel mai însemnat act al domniei lui Constantin Nicolae Mavrocordat: Desființarea robiei țaranului. Faptul este foarte cunoscut și nici nu ne-am fi ocupat de el, dacă în cartea aprobată de Minister, pe care o învață băieții și fetele în școlile noastre, nu s'ar zice că această desființare a robiei s'a făcut pentru motive fiscale, adică pentru ca toți țărani să fie supuși la bir. Pentru ca să vedeți cât nedreaptă este o asemenea explicație nu am decât să vă spun că: reforma Administrativă introdusă de către el și sistema Dărilor pe care el a moștenit'o și nu a inventat'o, sunt din 1741; că «Conclava» din care v'am citit atâtea extracte este din 1741—42; și că Desființarea robiei țaranilor s'a făcut în 1749, după 19 ani de domnie a lui Constantin Mavrocordat.

Desființarea robiei nu s'a făcut în scopul de a apăsa și mai mult pe țărani. Constantin Mavrocordat a fost adus să facă actul acesta prin starea mizerabilă a locuitorilor, prin plângerile lor în contra unor suferinți de veacuri, prin mila lui pentru acești nenorociți cari munciau și înbogățiau pe toți: și pe Domn, și pe Boieri, și pe Ciocoi, și pe Pași, și cari hrăneau pe cei din

(1) Vezi No. 37.

țară, pe cei din Țarigrad și pe oștile care se purtau prin țară. De ce să nu credem că acest Domn, în al 19-lea an al domniei sale care văzuse în domnia a treia pe țăranii moldoveni cari, cum zice Enachi Kogălniceanu: «uscă coji de copaci și le pisă «lăcându-le făină, le mestecă cu puțină făină, și le făcea malai «și mîncă. Fețele lor semăna a fi sierte și nu putea grăi de «slabi, cari ajungând în primăvară, toți au murit». Aceasta din pricină că lăcustele au distrus totul ani întregi. De ce să nu credem că el a avut durere de inimă pentru acești oameni, a luat parte la suferința lor, și a căutat să o micșureze atât cât se putea pe acele vremi?

Aceasta ne o spun contimporanii; aceasta ne o arată însăși Cartea pentru desființarea vecinătății din 1749.

Să îi ascultăm.

«... Și strângându-se *vecinătatea* de pretutindeni la Divan, «cu o mare obrăznicie, *căci îi făcuse Constantin Vodă de nu «băgă pe nimeni în seamă*, viind și boierimea de pe alară cei «ce aveă vecini. Carii după ce s'au strâns cu toții, s'au orânduit «ca să se facă mare *sobor* în mănăstirea Triisfetitele. Și așa «mergând Domnul cu toți boierii acolo, au început a face mare «cercetare, *de când sunt vecini? Și dela cine i-au cumpărat? «și în cât i-au cumpărat? Atunci au răspuns toți boierii zi- «când: «Noi nu i-am cumpărat, ci i-am găsit vecini dela «moșii și strămoșii noștri; și îi stăpânim și noi; iară ai vinde «nu putem să-i vindem, ci îi punem la câte o slujbă a casei «de ni dau ajutor».*

Hotărîrea Soborului, Actul de Desființare a robiei, este și mai lămurit: «... *făcând pără asupra stăpânilor satelor că îi «supun cu vecinătate*, adică părăndu-le oamenilor că *acest «nume de vecinie n'are osibire de robie... că unii din «stăpânii satelor s'au fost obișnuit a vinde pe vecini ca «pe robi, și a-i împărți cu împărțeli de țigani, și a da «numele lor în foi de zestre, și ai despărți pre copii dela «părinți, luându-i în casă la slujba lor, și ai mută dela un «loc la altul...»*

«La șase zile a lui April, joi într'adoua săptămână după «Paști, fiind noi cu toții adunați, *atât parte bisericască, cât «și boierească, și altă obștie*, în mănăstirea Triisfetitelor, la «scosul sfintelor moaște, s'au făcut *sobor de întrebăciune* a- «cestor pricini mai sus arătate. La care cu toții, cu un glas, am răspuns, mărturisind adevărul, că *Vecini robi nu sunt*, nici se «stăpânesc cu nume de robie; fiindcă numai Țiganii au acea «robie, carii cu femeile și cu copiii lor, slujesc pe toate zilele «stăpânilor săi. Iară Vecinii numai partea bărbătească slujesc, «scoțând la lucru numai un om dintr'o casă... Ca niște săteni «a satelor în sat să rămâie, făcând slujba obișnuită; însă și slujba «să facă cu nart, 24 de zile de om într'un an, ori la ce lucru «se va pune, și dejmă să deă».

Pe această *Hotărîre Obștească*, Domnul a pus următoarea

Intăritură: «Noi Constantin Nicolae V. V. Bojii miloști gospo-
«dar Zemli Moldavski. Această hotărîre ce s'a făcut printrăceastă
«Carte, atât de către toată obștia bisericească, cât și de către
«toți boierii țării, am întărit și Domnia Mea cu pecetea și iscăli-
«tura Domniei mele, ca să se păzească neștrămutat. Intr'alt chip
«să nu fie, Iunie 1, 7257 (1749).

Lucrul este lămurit de plin. Hotărîrea soborului arată ca în trecutele domnii a le lui Constantin Mavrocordat, și la alți Domni, țărani s'au plâns de abuzurile ce făceau proprietarii cu numele de vecinătate; că Domnitorul a ascultat plângerea țăranilor și a convocat un sobor în care să se dezbătă despre Vecinătate. A dunarea generală, într'un glas, a declarat că Țăranii nu sunt robi, a înșierat abuzurile proprietarilor și a ficsat îndatoririle țăranilor față cu proprietarii pe moșiile cărora trăiau, și cari erau datori a li da mijloace îndestulătoare de traiu, pentru ei și vitele lor, adică pământ în deajuns.

Aceasta este marea însemnătate a Actului din 1749. El face onoare lui Constantin Nicolae V. V. ca un act provocat prin mila Domnului pentru țăran și dorința lui de a-i pregăti o soartă mai bună.

Constantin Mavrocordat s'a îngrijit și de Biserică. Om bun la Dumnezeu și «cu noroc» zice cronicarul. La o vreme de secetă când a poruncit ca pretutindenea să se scoată slintele icoane, și toți, chiar cu sila, să ia parte la rugăciunile pentru ploaie, Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea; s'au pornit ploi din bielșug și s'au făcut atâtea bucate că se întrebau oamenii unde le vor strânge?

«Poruncit'au zice Kogălniceanu, de au adus *cărți pe înțeles* «din țara Românească, căci în Moldova nu se aflau Evanghelii, «Apostoli și Liturghii. Au mai dat Vodă poruncă prin toate «ținuturile ca să cerceteze Ispravnicu ținuturilor pe preoți, diaconi «cari vor fi fără de biserică, și neștiind și carte, adică orânduiala «bisericeii, pe unia că aceia să aibă voie ai pune în bir cu țărani, ca să plătească și ei bir ca și altă țară, și așa de mare «frică ce aveă bieții preoți și diaconi; căci începuse Constantin «Vodă a orânduii preoți învățați de umblă prin toate ținuturile, «și prin toate satele, ca să vadă ce fel de citanie fac pe la biserică; «la care nu putem scrie ce frică trăgeă bieții preoți *că se apucă la bătrânețe să învețe carte*».

Prin Așezământul său, el scutise pe Cler de contribuțiune; dar nu înțelegea ca Biserica să ajungă adăpostul tuturor ignoranților și a leneșilor, cari «nu călcau de feliu a popă». El urmări mai ales pe Călugări. Ii opri de a n'ai sluji la bisericile de mir; voi să îi strângă prin mănăstiri și «Condica» coprinde o mulțime de ordine în această privire. Episcopului de Roman Ghedeon i se scrie: «Mulți vin de poftesc diaconie și preoție, care unii «dintre dânșii ar fi și vrednici de dar; dar toți, nu socotim; și «pentru aceasta au mai fost voroavă; și noi am dat răspuns și «atunci, cum că noi la hirotonia lor nu ne amestecăm; fără cât.

«pentru vrednicia lor a se ispiti în biserica Curții domnești în-
«aintea noastră : așa am poruncit, și tot așa poruncim». Iar cât
pentru Călugări, Domnul scriia aceluiași Episcop « Căci
«datoria călugărilor este biserica a păzi; iar nu vacile, sau stupii
«sau viile». Cât despre preoții necărturari «pre aceia încă să îi
«afli și să îi alegi, și să îi dai în mâna zlotășilor, să li se puie
«bir». Domnul știa că pe la toate viile, prisăcile și turmele
mânăstirilor, erau așa ziși călugări, numai pentru că aveau coma-
nac în cap, unia «cu babele lor» care erau scutiți de bir ca
membri din Cler, și cari, în realitate, erau vieri, prisăcari și
văcari, scutiți de bir. Constantin Mavrocordat urmări fără milă
asemenea abuzuri. El scrie Ispravnicului de Roman « și
«măcar că am cunoscut că multe bazme ne arăți; dar, cu toate
«acestea, călugări trăitori pe la casele lor, au prisăcari, au văcari,
«nu suferim să fie, că nu se cade; cel care este călugăr trebuie
«să șază la mânăstire; să păzească biserica; și cu isprăvniceii să
«cerce prisăcile și bucatele mânăstirei, iar nu să le și păstorească...
«și tu încă altă dată bazme ca aceste nu ne mai scrie, că le
«cunoaștem; și acuma am lăsat, iar altădată n'om suferi». În
porunca către Zlotăși, Domnul este și mai aspru: «Unde veți
«află ca de acest feliu de oameni răspopi, au care se vor numi
«ipodiaconi, au și preoți și diaconi, ce nu știu carte și nu sunt
«învredniciți slujbii bisericesti, pentru prostia și neștiința în-
«vățăturei leturghie nu slujese; au călugări ce șed pe la casele
«lor, au pe la sate, afară din mânăstiri; cari se poartă cu amăgeli
«pentru ca să se scutească de bir, — pe unia ca aciea pe toți
«să îi puneți la bir; și să faceți izvod de dânșii deosebit, și să
«ni trimiți aceasta. Încă nici la bisericie de mir călugări să nu
«se fie, fără numai la mânăstiri».

Fiscalitate, ni se va zice; măsuri pentru a umplea punga
Domnului. Nu; ci măsuri drepte, măsuri de o înaltă moralitate;
pentru că, în acele timpuri de urgie pentru țară, dacă eră drept
ca Clerul să fie scutit de dări pentru a-și putea îndeplini în liniște
misiunea de luminător și mângâietor al poporului, nu era drept,
nu era moral, eră o adevărată crimă, ca mii de nemernici să
scape de orice dare, pentru simplul cuvânt ca poartă rasă și
comănac, și cari erau, în realitate rușinea Bisericeii moldovene.
Nu lăcomia putea dicta asemenea măsuri.

(Va urma).

Petru Rășcanu.

Obiectele de aramă, se curăță cu o soluțiune de oțet
cu sare. Intrebuințați atâta sare cât poate fi disol-
vată de oțet și puneți-o cu ajutorul unei bucăți
de flanelă peste obiectele de aramă, frecându-le cu
putere.

Soldații ruși, predându-se la posturile de antegardă japoneză, (După Buletinul Armataei și Marinei).

TATĂL LUI PETRE (1).

— Eram de optsprezece ani când m'am măritat. Tat-tău eră lucrător la o fabrică, dar eră foarte priceput și bine văzut de stăpânii lui.

Eram fericită, căci trăiam foarte bine, aveam tot ce-mi trebuia și bietul Ion — Dumnezeu să-l erte! — eră bun cu mine. Câteodată cam întârziă la un pahar cu tovarășii lui, dar îl rugam mult să se astâmpere și, fiindcă mă iubiă, mă ascultă și treceau săptămâni uneori și luni până să se mai ducă la cârciumă. Tovarășii lui îl luau cam în răs, ziceau că i-e frică de mine și alte prostii de acestea; dar el mi-le spuneă toate venind acasă și eram fericiți amândoi.

A trecut așa vre-o trei patru ani. În vremea asta te-ai născut tu.

Iată însă că într'o zi vine și-mi spune că stăpânul fabricii vreă să plece în Moldova ca să înființeze și acolo o fabrică și că vreă să iea de aici, pentru câteva luni, câțiva din lucrătorii cei mai pricepuți.

Ar fi vrut să merg și eu cu dânsul; dar tu erai mic de tot și nu m'am îndurat. M'am gândit că au să treacă repede câteva luni.

Așa dar Ion a plecat. Îmi scriă deacolo foarte des și-mi trimeteă parale destule ca să cheltuiesc zilnic, ba să și pui deoparte. Se vede că ereă plătit acolo mai bine.

Au trecut patru luni, apoi șase. De ce treceă vremea, de ce-mi scriă mai rar, ba și parale mai puține îmi trimeteă.

În luna din urmă înainte de întoarcerea lui m'a uitat de tot și, dacă n'aș fi avut ceva pus deoparte, aș fi murit de foame.

Iată în sfârșit scrisoarea în care-mi spune că se întoarce! Ce bucurie pe mine când mă gândiam că am să-l văd iară!

L-am văzut . . . Eră așa de schimbat la față că mi-se părea că e altul. L-am întrebat dacă a fost bolnav; dar mi-a răspuns că nu.

D'abiă sosise acasă și eu puneam masa — eră pe seară — tot întrebându-l de una și de alta.

— Știi ce, nevastă, îmi zise el, mă duc să gălesc pe un prieten colea la han.

(1) Vezi No. 37.

Mi s'a părut ciudat din partea lui să mă lase singură tocmai în ziua sosirii; dar n'am zis nimic.

Mi-aduc aminte ca acum . . . Eră ceasul 10 seara când s'a întors.

Băuse. M'a găsit plângând. Tu dormiai într'un colț de pat. Nici nu m'a întrebat de tine și m'a ocărit.

Atunci am înțeles ce se întâmplase în vremea cât lipsise de acasă.

Plecase om de treabă și se întorsese bețiv.

De atunci vieța mea a fost un iad. Când îl căutai se îmbătă. Câteodată îl găsiam liniștit, mă jeluiam de toate neajunsurile ce-mi făcea; plângeam și eu, plângea și el și-mi făgăduia că nu mai bea. Trecea în adevăr câtva timp în care eram și eu mulțumită; dar iar apucă vieța din nainte și tot așa! . . .

Ce câștigă din munca lui nu ne ajungea. Las'că aveă totdeauna la plată amenzi, fiindcă lipsia când făcea câte un chef; dar Sâmbăta, la plată, dacă nu mă duceam să-l gălesc înainte de a intra în cârciumă, apoi veneă acasă numai cu jumătate din banii ce luase.

De câte ori nu rămâneam fără de para în casă și ne hrăniam o zi cu câte un codru de pâine!

Și dacă aş fi fost numai cu el! Dar, am mai avut alți copii: cinci după tine. Pe toți i-am pierdut, care de doi, care de patru ani, care mai mici. Și toți erau bolnăvicioși; unul aveă boala cea reă . . . ducă-se pe pustii!

Și se făcuse rău. Câteodată veneă acasă plin de harțag trântea scaunele și mă injurà. Uneori mă luà la bătae. Numai Dumnezeu știe câte am pățimit.

În vremea asta' fratele meu, unchiu tău Vasile a venit pe la noi și te-a luat la ei în oraș. Erăi de vre-o 6 ani. De atunci tu nu mai știi nimic. Ai trăit cu ei, ai crescut, te-au dat la școală și acum ai ajuns om, slavă Domnului!

— Și tata? întrebă Petre.

— Tat-tău a dus'o așa înainte. L-a dat afară dela fabrică; ajunsese slugă la un hangiu . . .

Când l'a pridiit boala! s'a dus la spital. Acolo i-a scos apă din pânțece și i-a zis să nu mai bea. Degeaba! Cum se simția mai bine, iar o apucă . . .

Până când într'o noapte văd că nu mai vine acasă. N'am închis ochii toată nopticica, crezând că e iar la vreun chef.

A doua zi, văzând că nu vine, m'am dus la Primărie. N'am aflat nici acolo nimic.

Tocmai după trei zile am dat de urma lui. Se dusesese în oraș, făcuse iar chef cu niște haimanale și când trecea un pod, i-a venit rău ori l-a trântit cineva, nu știu, destul că l-a găsit acolo mort.

.....
Când a isprăvit povestea și mama și fiul plângeau amândoi.

* * *

— Iată de ce ți-am spus totdeauna, dragul mamei, să nu bei rachiu, să nu intri în cârciumă.

Radu.

Ceva despre ciuperci.

Suntem aproape în plină vară când vegetalele contribuie mult la nutrițiunea noastră de toate zilele fie întrebuițate numai ca salate fie pregătite ca aliment.

Unul din aceste alimente vegetale prețioase, atât prin mulțimea felurilor sub care pot fi preparate, cât și prin gustul lor sunt și ciupercile.

Știința care nu lasă nimic ne observat s'a ocupat și de ele și a găsit că din punct de vedere alimentar ele au o putere de nutrițiune *aproape* la fel cu cărnurile animale, pe care lear putea înlocui până la oarecare punct. În Franța și mai cu seamă în Germania, ciupercile sunt cultivate de oameni speciali și formează cu cartofii baza de alimentațiune a claselor mijlocii.

E bine, ca și poporul nostru sătesc să nu le treacă cu vederea când nu are ceva mai bun de mâncat și gospodina de țară să învețe a le pregăti. Din nefericire, nu toate ciupercile sunt bune de mâncat, fiind unele dintre ele otrăvitoare, și puțința de a le deosebi, de cele bune, e de multe ori greă sau înșelătoare chiar și pentru oamenii mai cunoscători, din care cauză se poate întâmpla cu ele dese otrăviri.

Pentru a ne folosi de ele ca aliment și a ne feri de a fi otrăviți sau chiar a ne însănătoși cât mai repede atunci când primejdia nu a putut fi înlăturată, e bine a se ține socoteală la prepararea lor de cele ce urmează: a pune totdeauna mai multă băgare de seamă la culesul lor pentru a deosebi pe cât cu puțință pe cele bune, de cele veninoase și n le prepară pe cele dintâiu cât mai curând după ce au fost culese; să fie fierte mai înainte de a fi pregătite, cu

apă amestecată cu puțin oțet, aceasta având darul de a lua prin fierbere o parte din otravă ce ar conținea întâmplător vreuna din ele.

Dacă n'am putut înlătura primejdia, și simțim curând după masă oare care dureri de stomac și de cap, însoțite de greață și vărsături, atunci să luăm în grabă și la scurte date, câte o linguriță de cărbune de teiu sau de plop zdrobit cât mai mărunț.

Cărbunele pisat. Acest medicament simplu și la îndemâna fiecăruia este de folos nu numai la otrăvirile cu ciuperci dar și în acele produse de ori și ce alte plante veninoase. Când este introdus în corpul omenesc el are menirea de a absorbi otrăvile introduse odată cu alimentele și a nimici astfel acțiunea lor rău făcătoare.

Cunoașterea acestui lucru e de mare însemnătate pentru populațiunea dela țară care e supusă mai des întâmplărilor de acest fel și mai lipsită la trebuniță de ajutorul medical; și otrăvirea provenită din ciuperci sau din mâncarea altor plante veninoase, fie chiar din leacurile date de către vreo babă a toateștiutoare, își găsește vindecare grabnică și sigură cu întrebunițarea cărbunelui.

Primarul rural ar trebui să ceară ca în farmacia comunei sale să se găsească și *cărbunele de tei* acest simplu, eftin și nepericulos medicament, dar în schimb atât de bine făcător; ear preotul și învățătorul ca luminători și credincioși apostoli a țărâniei, să nu uite nici odată al folosi la orice întâmplare nefericită de acest fel; căci nimic nu e mai nobil și mai mulțumitor decât a aduce prin vreun chip ușurare celor suferinzi.

Proprietatea cărbunelui de tei de a putea nimici acțiunea rău făcătoare a otrăvirilor de natură vegetală, a fost de curând descoperită de un profesor francez dela Facultatea de medicină din Paris, care l-a încercat cu folos mai întâiu asupra lui însuși.

Constantin Păun.

—
—
—

Plăcintă cu carne.—Se ia o oca de făină, trei gălbenușuri și un albuș, se sară și se frământă, adăogând mereu apă caldică, până ajunge aluatul să nu se lipească de masă, atunci se lasă să mai stea 30 minute, apoi se mai împarte în 12—18 bucăți întinzând fiecare bucată cât se poate de subțire. Pentru umplutură se ia carne pe jumătate, se toacă foarte mărunț și se prăjește în unt cu ceapă, scortişoară, sare și piper. Se ia o parte din umplutură, urmând astfel ca în fiecare plăcintă să fie trei pături și între ele două rânduri de carne. Păturile trebuie unse cu unt, ca să nu se lipească. Plăcintele se coc în cuptor, însă nu prea tare uns.

—
—
—

Costume femești din jud. Teleorman și Vlașca.

DESPRE LOCUINȚĂ

a mai vorbit mult în «Albina» despre acest subiect, totuși cred că nu va fi de prisos a mai da unele lămuriri, privitoare la condițiunile igienice ce trebuie a îndeplini o bună locuință.

Fiecare om petrece o bună parte din viață în culcușul său, de unde urmează, că binele și răul sănătății sale poate să i se tragă, în cea mai mare parte, dela locuință.

Casa noastră nu o zidim numai ca să ne apere de gerul iernii și arșița verii, de ploaie și de vânt, ci spre a ne face din ea școala de moralitate și de sănătate, sanctuarul vieții familiare; pentru aceasta, casa trebuie să ne fie scumpă, iar spre a o înfrumuseța trebuie să ne întrebuițăm toate economiile noastre.

Influențele externe ale climei dictează modul cum trebuie construite locuințele.

Intr'o climă caldă, ferestrele nu trebuie expuse la soare; pe când în una umedă — ca pildă a Bucureștilor — toate casele trebuie să aibă soare mai cu seamă dimineața, până la amiază, fiindcă altfel locuitorii pot căpăta tot felul de boale, precum: reumatism, oftică, angină, și alte boale rele.

Sgârcentia și nepriceperea fac ca mulți oameni să nu asculte sfaturile igienii, de a zidi casa conform trebuințelor sănătății. Cu cât omul este mai sărac, cu atât trebuie să aibă locuința mai sănătoasă, pentru că el este mai mult timp ținut la casa sa, decât bogatul care-și schimbă locuința ușor, călătorind, sau, cum zice un mare igienist: locuința este una din cele mai de seamă împrejurări ale vieții unui sărac. Ea este punctul principal al relațiilor sale, locul de liniște, atât pentru cel neînsurat cât și pentru părintele de familie; o locuință bună este neapărată pentru refacerea puterilor sale.

În orașele mari, mai mult decât la țară, săracii sufer mult din cauza umezelii locuințelor, și al aerului stricat.

Cu cât locuința va fi mai uscată, mai largă, mai expusă luminei și aerului, cu atât va fi mai bună și va ajuta la prelungirea vieții și a sănătății.

Cea mai mare pricină a mortalității într'un oraș este necurătenia lui și a locuitorilor lui; și dovada cea mai vădită de aceasta o vedem în statistica despre mortalitatea de holeră în Londra la 1849; căci pe când în toate centrele ei, mureau grozav oamenii, în părțile acelea ce erau zidite locuințe pentru lucrători — case model pe lângă fabrici — n'a fost nici un bolnav măcar.

Locuința țărănească are o înrăurire priincioasă asupra mortalității și prelungirii vieții. James Stark, dovedește că lo-

cuitorii insulilor Scoției, trăesc în termen mijlociu 41 ani, acei ai întregii Scoții numai 35 ani; pe când orașenii numai 24 ani.

S'a găsit, după constatările făcute, că adunăturile mari de oameni într'un oraș — proporțional cu spațiu — aveau boale și mortalitate. Asemenea se întâmplă în acele părți unde desimea locuitorilor este mare: cetăți, casarme, școli, internate, etc.

La noi în România am avut pe timpul holerii, din diferite epoce, cel mai bun exemplu despre aceasta. La Iași, în ultima epidemie de holeră, mortalitatea cea mare a fost în centrele ovreești, astfel că municipalitatea a fost silită de a scoate afară din oraș pe Evrei, sub corturi; și s'a văzut că de îndată ce ei au părăsit orașul, holera a încetat.

Oamenii din satele noastre, cari trăesc câte o familie întreagă într'o odăiță mică, cu o ferăstruică, unde abia pătrunde lumina, cele mai adesea lipită cu hârtie sau piele de burduf; cu vatra unde se pregătește mâncarea și de unde se răspândesc aburii mâncării și fumul, mai ales când afară suflă vântul; unde trăesc iarna găinele, câinii și câte odată și porcii chiar; în acea odăiță ies din pământ toate miazmele — nefiind podită — și stropită neconținut cu apă sau alte necurătenii, face complexul murdării celei mai desgustătoare, care nici pentru animalele inferioare nu ar fi deloc bună.

În astfel de condițiuni trăesc — de nu toți — apoi un mare număr din urmașii marelui Traian.

S'a făcut în adevăr ceva și în această direcțiune, de către harnicii învățători și bunii preoți, dar se așteaptă încă mult; și, atunci vom zice că suntem ce dorim, când principiile igienice vor fi puse în practică de către toți Românii.

Umezeala caselor este cauza principală a nașterii boalelor cronice într'o casă țărănească, de aceea, trebuie a se observa bine locul unde se clădește o casă. Înălțimea unui deal sau coastele lui este cel mai bun loc pentru clădit casa; iar la șes trebuie ales acel pământ de unde se poate scurge apa, căci dacă pământul pe care se clădește casa va fi lut sau humă, prin care nu se poate scurge apa; atunci la locuitorii acestor case se dezvoltă scrofulele, reumatismul și frigurile de tot felul.

Aerul și lumina sunt neapărate în mare cantitate pentru locuințele țăranilor, pe motivul că casele lor sunt mici și tavanurile joase. De aceea, trebuie ca casele dela țară să aibă ferestrele mari, 1 metru înălțime și 80 cm. lărgime; iar tavanurile cât se poate mai înalte, cel puțin $2\frac{1}{2}$ —3 m. Ușa trebuie făcută în fundul camerei pentru a nu se face curent.

Pasările și alte animale nu trebuie ținute în casă, iar grajdurile să fie cât se poate departe de casă și zidite spre nord.

Locuința adevărat bună unește următoarele condițiuni:

Este zidită pe un pământ bun, are apă bună și deajuns,

are lărgime și aer, este cu fața către soare pentru clima noastră. Este construită dintr'un material prin care nu trece apa, are ferestre mari, cari se închid bine. Temelia să fie de piatră văroasă, iar zidul de cărămidă, printre care să se pue mult var, sau să se facă tot de piatră văroasă.

Ioan G. Fortuneanu.
Mehedinți.

LIVEZILE MODERNE

cesta este titlul unui articol publicat în ziarul de agricultură practică din Paris, pe care îl găsec bun a-l rezumă și pentru cititorii «Albinei».

Astăzi, facerea livezilor artificiale cași cele naturale, pentru progresul agriculturii moderne, este cu mult mai însemnat decât în timpurile trecute și cu deosebire a livezilor artificiale, de oarece întinderea semănăturilor crește regulat pe fiecare an. Această creștere a semănăturilor se datorește creșterii consumațiunii de pâne, iar creșterea consumațiunii se datorește creșterii populațiunii din fiecare țară. Din datele statistice din străinătate se poate vedea, că nu numai semănăturile de grâu se măresc, ci și a altor plante agricole, ca ovăzul și orzul. Aceste cereale se întrebuințează mai mult la hrana vitelor, iar orzul se mai întrebuințează și la fabricarea berei.

Această creștere de semănături de orz și ovăz înseamnă că agricultorii caută a-și înmulți pe fiecare an și vitele de muncă și renta.

Livezile artificiale nu se fac numai pentru producțiunea fânului trebuincios vitelor de muncă și rentă, ci scopul lor este și a mai îmbunătăți pământul arabil, pe care agricultorul nu-l poate îmbunătăți prin bălegar, de oarece acest îngrășământ îi lipsește.

Să știe din practica lucrului, că o lucernărie sau o trifoiște pusă în cultură cu alte plante agricole, poate să dea rezultate satisfăcătoare, ca producțiune, mai mulți ani. Ceeace probează că lucerna și trifoiul îmbunătățesc pământul, pe deoparte prin rădăcinele lor care putrezesc în pământ și pe de altă parte, aceste plante în creșterea lor își iau azotul de care au trebuință din atmosferă, prin ajutorul microbilor ce trăesc pe rădăcinele lor. La acest bine trebuie să mai adăogăm, că aceste plante leguminoase prin creșterea lor deasă înăbușesc și stărpesc o mare parte din plantele sălbatice vătămătoare creșterii plantelor agricole. Prin ajutorul livezilor artificiale se poate păstră rodirea naturală a pământului agricol și în acelaș timp a o și înmulți, iar pe de altă parte avem totdeauna fânul trebuincios și bun pen-

tru toate vitele de muncă și rentează și într'o cătățime destul de mare, în raport cu fânul ce se poate căpăta dintr'o liveze naturală de aceeași suprafață.

În toate părțile Europei unde au fost adoptate livezile artificiale, s'a schimbat agricultura în bine, față cu starea ei în țerile unde producțiunea fânului este bazată numai pe livezi naturale, bunăoară cum este și la noi în țară. Agricultorii noștri cu greu se hotărâsc a-și înființa pe moșiile lor livezi artificiale, fie cu lucernă, fie cu trifoiu ori cu sparčetă, și mai cu seamă cu această din urmă plantă (sparčetă), care poate da bune rezultate chiar și în pământurile mai sărace în timp de 5 sau chiar 7 ani, cât poate vegeta pe acelaș pământ, apoi această plantă leguminoasă mai îmbunătățește pământul sărac și pentru alte produse agricole, așa că atunci când se va ară și se va semăna cu grâu sau alte plante, de produsul căruia agricultorul are trebuință, el va da rod bun. Când agricultorii din străinătate au început a cunoaște bunele rezultate ce plantele leguminoase de nutreț au dat îmbunătățirii pământului, au căutat a da cât mai mare întindere culturai acestor plante, iar locurile semămate cu astfel de plante, le-a pus în cultură cu alte plante agricole, numai atunci când a văzut că producțiunea lor începe a se slăbi, și când nu dispuneau de mijloace de a le mai îmbunătăți cu îngrășăminte de natură animală sau cu îngrășăminte chimice. Producțiunea unei lucernării se micșorează atunci când lăsăm ca plantele graminee să se înmulțească prea mult, de aceea îndată ce se ivesc astfel de plante trebuie să plivite, de oarece plantele graminee produc multă sămânță, de unde se explică și înmulțirea lor în dauna lucernei. Plantele leguminoase de nutreț nu pot da bune rezultate în pământurile reci dela natura lor sau acide și care sunt prea sărace în var.

Livezile mixte, adică acelea semămate cu sămânță de ierburi de leguminoase, amestecată cu sămânță de ierburi graminee, prezintă asemenea un mare folos, pentru toți agricultorii ce doresc a adopta astfel de livezi, fiindcă fânul ce dau astfel de livezi, se poate recolta mai ușor decât fânul de lucernă și trifoiu și se usucă și mai ușor și este tot atât de hrănitor cași cel de lucernă. Acest fân nu prezintă nici odată acele trunchiulețe bătoase ca fânul de lucernă, cari sunt puțin hrănitoare, nici ca fânul de trifoiu, care în anii umezi trunchiulețele crescând prea înalte sunt lipsite de foi, care formează partea cea mai hrănitoare a fânului. Livezile mixte se pot pășuna mai bine de vite decât lucerna și trifoiul, fiindcă sunt mai puțin periculoase pentru vitele rumegătoare.

Dacă astfel de livezi îmbunătățesc mai puțin pământul arabil decât lucerna și trifoiul, nu este mai puțin adevărat

că ele îl sărăcesc și mai puțin în părțile minerale, decât plantele leguminoase de nutreț, deci se folosesc mai repede de elementele roditoare disponibile, nitraturile produse prin vegetațiunea leguminoaselor, se folosesc îndată de ele gramineele, afară de aceia, livezile mixte sunt mai producătoare în fân decât cele artificiale, fie de lucernă fie de trifoiu, pentru că sunt de plante care sunt bine adoptate de pământ.

Acesta este un lucru foarte însemnat și ușor de explicat. Plantele cari compun o livadă mixtă fiind numeroase, n'au aceeași fază de vegetațiune și mai cu seamă unele din ele au trebuință de materii minerale, produse de nitate, pentru ca să poată să crească mai bine, altele iau din pământ aceste nitate, dar în schimb iau din pământ mai puține materii minerale. Vegetează toate iarna, înfloresc toate aproape în acelaș timp (este vorba de graminee); pe când la leguminoase, vegetația începe primăvara, înfloresc mai târziu și floarea ține mai mult, și coacerea seminței de asemenea se face mai anevoie, și sărăcește pământul mai puțin, chiar o recoltă mai mare decât o recoltă de fân ec am putea lua de pe aceeași suprafață dintr'o livede artificială de lucernă, precum și durata livezilor mixte estemai mare. Prin urmare sunt atâtea condițiuni favorabile livezilor mixte de unde se și explică, că aceste livezi vor trebui socotite ca adevăratele livezi ale viitorului în progresul nostru agricol și cari se mai pot numi și livezile timpului modern. Aceste livezi vor înlocui cu mult folos trifoiul, lucerna și sparceta (la sparcetă se mai zice și moțul cocoșului) și în loc ca cu leguminoasele și gramineele să se mai facă livezi separate, se va căută de ici încolo de a amesteca bine sămânța acestor plante de nutreț, unele cu altele și se vor semăna într'un pământ bine lucrat și îngrășat, ca astfel producțiunea de fân să devie cât se va putea mai mare. Acei cari au adoptat introducerea livezilor mixte în locul celor artificiale sunt agricultorii englezi, cari în clima lor umedă și brumoasă, în țara lor industrială, unde carnea și laptele se caută totdeauna în hrana zilnică a populațiunii sărace ca și a celeilalte, și aceste produse ale animalelor se plătesc totdeauna cu un preț destul de bun.

Deci pentru Englitera cultura livezilor mixte este socotită cu mult mai economică decât cultura grâului, care cereală inundă târgurile engleze din toate părțile lumii producătoare de grâu.

Agricultorii englezi, la facerea livezilor mixte, întrebuințază sămânța de trifoiu violet și mai cu seamă de trifoiu corcit, amestecată cu sămânță de vr'o câteva graminee; nu întrebuințază de loc sămânța de lucernă, fiindcă această leguminoasă, nu dă bune rezultate în clima lor prea umedă. O asemenea livede mixtă cum o fac ei, trebuie să ție 3 — 4 ani. În Elveția de asemenea, în exploatațiunile agricole, nu

se văd astăzi decât livezi mixte. Un început de a cultiva aceste livezi s'a făcut și în Franța.

În rezumat: viitorul livezilor mixte este apropiat în toate țările, în toate climatele și în toate pământurile agricole, în dauna livezilor naturale și artificiale propriu zisă, de oarece fiecare agricultor va înțelege în cele din urmă folosul acestor livezi din punct de vedere economic al producțiunii, al pământului, al climei și al localității în care se găsește.

La fermele statului cași la școalele noastre de agricultură din țară, ar trebui, ca cu începutul anului viitor, să se destineze o întindere de vr'o câteva pogoane pentru aceste livezi mixte, spre a se putea face o mai bună comparație ca vegetațiune și producțiune, între aceste livezi și livezile artificiale de trifoiu sau de lucernă.

La școala de agricultură dela Herăstrău, există o astfel de livede mixtă, însă pe o suprafață foarte mică, și mai mult ca un fel de studiu comparativ pentru elevii acestei școli, ca să poată să constate însuși elevii, că vegetația plantelor într'o livede mixtă este mai timpurie și mai bună decât a trifoiului sau a lucernei, și chiar ca producțiune; trifoiul însă devine o plantă leguminoasă vivace, când este semănat în amestec cu gramineele, pe când semănat singur, adevărata lui vegetațiune nu durează decât doi ani.

Cei în drept, adică Ministerul de agricultură, cași Ministerul Instrucțiunii publice și al cultelor, vor căută ca, pe lângă livezile artificiale de lucernă ori trifoiu, să favorizeze și cultura livezilor mixte, avându-se în vedere clima localității și bogăția pământului.

Acest lucru, cred că se va face și pe Domeniile Coroanei, de către d-l I. Kalinderu, administratorul acestor domenii, care în orice clipă nu se gândește, decât la o îmbunătățire și la un progres real în domeniul agricol al satelor.

V. S. Moga.

DE LA SATE

În comuna Ulmeni, jud. Ilfov, prin stăruința învățătorului-diriginte N. Gh. Șeitan, s'a deschis o listă de subscripție pentru înființarea teatrului sătesc. În dorința de a se creia în comună această folositoare instituțiune pentru instruirea și moralizarea poporului român, au scris: Gh. Stamelato, lei 40; Gh. Paxino, lei 10; N. Gh. Șeitan, lei 5; Gheorghe Marinescu, lei 5; Gh. Mănescu, lei 5; Nae Cernescu, lei 5; Alex. Cernescu, lei 5; M. Mănescu, lei 5; Pr. I. Furtunescu, lei 5; N. Marțian, lei 5; Pr. N. Popescu, lei 4; Gh. Oprescu, lei 2; total lei 96.

Cu acești bani s'a cumpărat materialul necesar și s'a construit scena de 'catr', instalată într'una din sălile de clasă. Culisele și cortina s'au zăgrăvit gratuit de d-l Gh. Traian, pictor în București.

Principele Leopold de Hohenzollern

Revista economică *Zeitschrift für Staats und Volkswirtschaft* din Viena, publică în numărul din urmă un articol despre A. S. R. Principele Leopold de Hohenzollern. Iată acel articol, în întregime:

«Augustul defunct era șeful liniei catolice mai bătrâne a Hohenzollernilor, și s'a vorbit mai mult despre dânsul, când a fost propus la tronul Spaniei, candidatură care a dat Împăratului Napoleon al III-lea prilejul de care voia să se servească pentru a ocupa țarmul stâng al Rinului. Se știe cum a izbutit această încercare. Trebuie să amintim însă că atunci Europa întreață avea ochii ațintiți asupra tânărului Principe, care întrunea cele mai bune calități: spirit de dreptă domnie, unit cu o rară amabilitate. Soarta a hotărît însă altfel, și cine îl cunoștea știa cât de mult era închinat către familia, copiii săi și către fratele său M. S. Regele Carol al României, cari au găsit totdeauna în el un înțelept povățuitor. De M. S. Regele Carol era legat nu numai prin sânge, ci și prin o intimă prietenie, cum rar se vede. Această iubire a devenit și mai vie, după moartea tatălui lor, A. S. R. Principele Anton de Hohenzollern, despre care M. S. Regele Carol pomenește des și cu nesfârșit respect și venerație în memoriile sale.

Durerea M. S. Regelui, pentru pierderea acestui scump frate și prea iubit amic, e acum cu atât mai fără margini.

În Abhazia, Gastein, Ragaz ca și în Sigmaringen și București când se întâlneau erau nedăspărțiți. A. S. R. Principele Leopold știa ca și M. S. Regele Carol să câștige inimele tuturor prin sfabila bunăvoință cu care întâmpina pe oricine. În Sigmaringen Augustul defunct era venerat atât ca Principe cât și ca binefăcător al săracilor și obijduiților. O altă parte caracteristică a firei sale, era că n'avea cea mai mică mândrie.

Numai cu greutate a consimțit ca al doilea fiu al său Ferdinand să primească a fi Moștenitorul Tronului român. Dar A. S. R. Principele Ferdinand, înconjurat de părinteasca iubire a M. M. L. L. Regelui și Reginei, a știut să împrăștie orice grije a tatălui său, iar de când e căsătorit cu A. S. R. Princesesa Maria, una din Princeselele cele mai bine înzestrate de natură în toate privințele, care i-a dăruit 4 copii frumoși și bine dezvoltăți, Principele Leopold a luat parte la toate bucuriile lor și a avut toată dragostea pentru nepoții săi. Copilul cel mai mare al Principelui Moștenitor, Prințul Carol, era favoritul său, cum e și al M. S. Regelui; el pare că întrunește toate calitățile Bunicului și Unchiului său, așa că nu i se poate aduce urări mai bune, decât să semene lor în totul.

Incheiem această notiță, închinată memoriei A. S. R. Principei lui Leopold, cu cuvintele în cari se exprimă M. S. Regina Eli-

sabeta, în unile din operele sale, când se gândește la Hohenzollernii din Sigmaringen.

«Mă aflu în Sigmaringen, pe marginea tinerei Dunăre, și mă gândeam la copiii cari au părăsit acest castel, avântându-se în lumea largă și făcând să sângere inima iubitoare a mamei. În Sigmaringen erau născuți toți acești copii frumoși, cu trăsături fine, regulate și cu inimile nobile grave. Pentru că serioși erau toate vlăstarele Hohenzollernilor, ca și patria lor, care e zâmbitoare ca Rinul și are ceva cu totul grav, aproape posomorit, aspru».

Țigani nomazi din împrejurimile orașului Oltenița.

— Mai liniștit doarme flămândul, decât sătulul cu gândul.

6 ÎNTÂMLARE HAZLIE

e povestește următoarea întâmplare din viața răposatului rege al Bavariei.

Acesta eră un mare muzicant; cântă cu mai multe instrumente; dar îi plăcea cu deosebire chitara. Avea obiceiul să iasă câte odată singur din oraș și să se plimbe pe câmp. Când găsea un loc frumos la umbră, se așeză pe vre-un trunchiu și cântă din chitară.

Intr'o zi găsisese un luminiș minunat într'o pădure. Pe când se desfătă cântând cu instrumentul lui favorit, aude pași mulți și șoapte împrejurul lui. Se oprește din cântat și ce vede? Câțiva țărani, cari îl auzise, fermecați de cântecul lui, se apropiară și-l laudară, luându-l drept un lăutar.

— Vrei să vii cu noi să ne cânti la cârciumă? E colea foarte aproape.

Și fiindcă vedeă pe presupusul lăutar că stă la îndoială, adause unul:

— O să-ți dăm să bei bere; ba poate să-ți și plătim.

Regele începu să râză și plecă, vesel, cu țărani.

Ajunseră la cârciumă. Aci țărani îl primiră cu mare bucurie și se așezară cu toții împrejurul lui.

După ce cântă câteva cântece, Regele voi să plece. Toți săriră să-l oprească, rugându-l să le mai zică unul.

— Și iacă-ți plătim...

Și începură să scoată fiecare ce putea, astfel că se strânsură vre-o trei, patru franci, după banii noștri.

Când isprăvi, își luă banii și se gătea să plece. Deodată cârciumarul, care până atunci își văzuse de treburi și nu băgase de seamă ne «lăutar», se apropiă și, recunoscându-l, începă să-l salute cu respectul cuvenit.

— Dar cine este? întrebă toți mirați.

— E Regele nostru!..

Atunci toți se pleacă înaintea lui, cerându-și iertare că nu l'au cunoscut.

— Nu am de ce să vă ert, răspunse regele; întâmplarea asta mi-a dovedit că nu sunt un lăutar așa de prost, fiindcă am câștigat bani cântând.

Apoi zise să dea bere țăranilor; însă adause:

— Bani nu vi-i înapoez. Am să-i păstrez ca aducere aminte într'o cutie de aur.

Preotul și Învățătorul

Precum Soarele și Luna sunt cei doi mari luminători ai pământului, astfel Preotul și Învățătorul sunt cei doi mari luminători ai satelor. Ei singuri sunt în stare să înlăture întunericul neștiinței și al superstiției. Ei amândoi pot face pentru țăranul român mai mult decât toți ceilalți slujbași ai țării la un loc.

Dar precum Soarele și Luna sunt „cei doi frați, care totdeauna se alungă și nici odată nu se întâlnesc“ tot asemenea—se pare—că se petrece și cu acești luminători ai satelor.

Pretutindeni se aud plângeri, că între preot și învățător nu este unire, nu este bună înțelegere, că, ce unul face cellalt desface, sau unul lucrează totul în sat și altul nimic, etc. Și, în adevăr, armonie și unitate de vederi între preot și învățător, mai rar. Și aceasta nu fără pricină, căci fără cauză nu poate să se petreacă asemenea stare de lucruri.

Lipsa de ocazii de a veni în contact unul cu altul cred că este principala cauză a acestei situațiuni.

Învățătorul își petrece mai tot timpul în școală și nu iese prin sat cu săptămânile; dacă vine cu școlarii la biserică, până să se desbrace preotul de vestminte și să-și îndeplinească celelalte datorii, trebuie să plece cu ei; în timpul sărbătorilor, când învățătorul e mai liber, preotul e mai ocupat ca totdeauna; apoi, dacă se mai întâmplă să nu fie amândoi în același sat, atunci nu schimbă o vorbă luni întregi.

De unde, deci, armonie și unitate de vederi? Ce fel de unire și sprijin, când unul nu știe ce vrea cellalt? Cum să aibă încredere unul în altul, dacă nu-și cunosc caracterul, aspirațiunile, dorințele, etc?

Trebuie a li se procură ocazii să vie în contact cât mai des; să se întrunească pe acelaș teren, căci, în prezent, deși lucrează pe acelaș ogor, totuși, acesta fiind destul de întins, poate lucra unul într'o parte și cellalt în alta fără să dea ochi.

Terenul, pe care s'ar putea întruni, este școala. Aici este locul potrivit, unde s'ar putea încheia înfrățirea luminătorilor sa-

telor și de aici, ca dela un centru, să și arunce razele de lumină, unite într'un mănunchiu, asupra întregului ogor.

Pentru acest scop ar fi de ajuns să se aplice art. 38 din legea clerului mirean, care zice astfel: «Parohul este dator a predă învățământul religios în școalele primare publice, dacă aceasta i se va cere de către ministerul cultelor». Să se ceară, deci, preotului să predea învățământul religios și cu chipul acesta, pe lângă influența ce o are preotul în ale religiei, pe lângă ajutorul ce l'ar da învățătorului, pe lângă autoritatea ce ar căpăta-o preotul asupra viitorilor lui poporeni, s'ar atinge și scopul arătat mai sus: s'ar da ocazie învățătorului să vie mai des în contact cu preotul și să discute împreună asupra intereselor școlii, dela care s'ar întinde la interesele bisericii și ale satului. După actualele orarii, preotul n'ar avea decât 3 ore pe săptămână la școlile cu un singur învățător și 3½, cel mult 4 ore la cele cu doi și trei învățători.

Fiind nevoiți a se vedeă mai des și a-și vorbi, se vor familiariza, antagonismul va dispărea, unitatea de vederi se va stabili și în loc să fie înjugat fiecare la un car deosibit, își vor da mana la acelaș jug, scăpând de greutatea proprie a celuiilant car.

Astfel soarele și luna satelor nu se vor mai alunga ca până acum, fără să se întâlnească, ci vor da mâna cel puțin de două ori pe săptămână, destul de a pune la cale propășirea acelor cari au nevoie de lumina și căldura lor.

Pr. Valeu Zamfir.

Costume din jud. Muscel, regiunea Rucărului.

De pe Domeniile Coroanei

Zilele trecute s'a ținut în localul școlii din Brătulești adunarea generală a societății economice culturale «P. Mavrogheni» de pe Domeniul Coroanei Cocioac — Ilfov.

Adunarea a fost deschisă de președintele societății, d-l Eremia Medianu, care a rătăcit însemnătatea și foloasele ce aduc locuitorilor asemenea însoțiri, atât prin împrumuturile eftine cât și prin prilejul ce au de a le face economii și de a le depune spre fructificare. Trecând la activitatea societății din localitate, comunică membrilor adunați, că a fost din cele mai îmbucurătoare mulțumită interesului ce i-au purtat cu toții și mai ales d-l Ion Kalinderu, Administratorul Domeniului Coroanei, care i-a dat, dela început, tot sprijinul moral și material.

În ce privește situația financiară, societatea, deși transformată de curând în economică culturală, în loc de curat culturală cum eră înaintea, numără 130 membrii cu un capital de 13.888,80 lei, provenind din:

Lei 7.861,90 cotizații

- « 3.436,95 depuneri spre fructificare
- » 205,65 fond de rezervă
- » 455,30 fond cultural
- » 269,— dobânzi reportate
- » 840,— profit pe 1904
- » 820,— mobilier și biblioteca dăruită de Administrația

Domeniului Coroanei

» 13.888,80 Total.

Pe lângă aceasta, societatea mai posedă un trier care în decurs de 3 ani s'a amortizat, înlesnind locuitorii a-și forma o sămânță curată.

Fructificarea banilor s'a făcut prin împrumuturi acordate membrilor pentru trebuințe utile urgente.

În primăvara anului curent societatea a cumpărat 100 kgr. sămânță de lucernă care s'a împărțit membrilor, iar la vară va procura și o mașină de semănat în rânduri, cari e mult mai economică și mai practică decât semnănatul cu mâna.

În ce privește partea culturală s'au mai dat multe reprezentații teatrale, s'au ținut destul de des conferințe agricole și economice, și s'au ajutat mai mulți elevi sărmani. S'a serbat de asemenea cu o deosebită pompă aniversarea morții Voevodului moldovean Ștefan Cel Mare, făcându-se chiar cortegiu istoric.

Pentru anul curent s'a hotărât deocamdată decernarea a 5 premii locuitorilor cari vor avea cele mai bune grădini de legume.

Luându-se la cunoștință Darea de seamă, d-l Președinte a făcut un călduros apel pentru ca membrii să se intereseze și mai mult iar ceilalți locuitori să se grăbească a se înscrie, căci numai astfel se va putea întemeia din societate o adevărată casă de ajutor și de prevedere în cazuri grele, și numai astfel se vor putea împlini și dorințele d-lui Kalinderu, ocrotitorul țăranilor.

Tot cu această ocazie s'a ținut și o conferință foarte interesantă despre arat, gunoit și rotațiunea semințelor.

Insoțirile sătenești.

Multe societăți folositoare și instituțiuni de binefacere sunt în această țară, însă puțini, foarte puțini sunt cei cari le cunosc, aceasta din partea cărturarilor, nu vorbesc de cei cari nu știu carte. Aceste societăți și instituțiuni folositoare, dacă s'ar cunoaște de mai multă lume, dacă s'ar folosi mai mult de foloasele ce ofer, acele societăți iar merge repede prosperând, fie prin înmulțirea membrilor, fie prin donații, căci din cei cari s'ar folosi de acele societăți, la rândul lor tot s'ar găsi unul la cincizeci recunoscători, cari să ajute acele societăți.

N'ar fi rău, ba ar fi de mult folos, dacă s'ar publica în broșuri istoricul tuturor societăților și instituțiunilor de bine facere din țara întreagă, arătându-se și avantajile ce oferă fiecare. Acele broșuri să se împartă cât mai multe în țară, ca lumea să poată cunoaște acele societăți și foloasele lor. Cunoașterea acelor societăți ar fi prosperarea lor.

Este societatea mult folositoare «Steaua», cari are de scop răspândirea în țară a cărților bune de citit. Cine nu știe că până ieri alaltăieri să răspândeau prin sate fel de fel cărți imorale, ba chiar periculoase pentru națiune și țara noastră. Cu broșuri nihiliste, ateiste, haideuțești, etc. se îndopau tinerii noștri cărturari. Rezultatul se vede.

Patrioților de astăzi le trebuiește o muncă uriașă pentru vindicarea răului. Acestei folositoare societăți «Steaua», deși nu este sprijinită de români cum ar trebui, îi cade datoria să publice în broșuri societățile și instituțiunile folositoare din țară și să le distribuie elevilor, soldaților, bibliotecilor și tuturor învățătorilor, etc., ca să cunoască lumea acele societăți și folosindu-se de ele, numai așa s'ar contribui mai cu plăcere la prosperarea și înflorirea lor.

N. Bibiri.
Institutor Bacău.

INFORMAȚIUNI

Creșterea viermilor întreprinsă de Societatea «Țesătoarea» cu învățătorii concentrați la școala normală din Bârlad, s'a făcut sub conducerea și supravegherea d-lui Gh. Teofănescu, învățător la Căciulești, jud. Neamț, iar aceea dela Asilul Elena Doamna, secția normală, de către d-na Evd. Bujoreanu, învățătoare la Oancea, jud. Covurlui. La creșterea dela Azil a luat parte și d-ra Ionescu. Atât d-l Teofănescu, cât și d-na Bujoreanu au făcut cursul teoretic și practic de sericicultură, ținut de d-l Druțu la Mănăstirea Văratec din jud. Neamț.

Eforia Spitalelor Civile scoate din litație moșia Piersica-Mierlari sau Dor-Mărunt, din județul Ialomița, publicată în «Monitorul Oficial» No. 35 din 15 Maiu 1905.

La 1 Noemvrie 1905, orele 2 p. m. se va ține concurs la Eforie pentru un post de medic secundar în specialitatea de medicină internă, pe un stagiu de 4 ani.

Programa și condițiunile de admisibilitate, sunt publicate în «Monitorul Oficial» No. 278 din 11 Martie 1900.

Registrul de înscrierea candidaților se află deschis în Cancelaria Eforiei din ziua publicării concursului și se va închide în ziua de 21 Octombrie orele 6 seara.

La 15 Decembrie 1905, orele 2 p. m. se va ține concurs la Eforie pentru premiul de internat.

Condițiunile de admisibilitate precum și programa sunt publicate în «Monitorul Oficial» No. 278 dela 11 Martie 1900.

Registrul candidaților se află deschis în orice zi și oră de lucru și se va închide cu 10 zile libere înainte de ținerea concursului, adică la 4 Decembrie orele 6 p. m.

Bibliografii.

La 1 Iunie curent a apărut No. 1 din o nouă revistă cu numele: Revista generală a învățământului, pusă sub direcțiunea d-lui Spiru C. Haret, fost Ministru al Instrucțiunii, având ca secretar de redacție pe d-l Lupu Antonescu, iar ca casier pe d-l P. Gârboviceanu. Din comitetul de redacție fac parte 3 profesori universitari, 3 secundari și 3 institutori. Revista va apare în 10 numere pe an, la 1 a fiecărei luni, afară de lunile August și Septembrie.

Urăm spor și viață lungă noii reviste, care împlinește un gol bine simțit.

A apărut: Notițe asupra viermilor de mătase, de Marius Galfard, tradusă și însoțită de o precuvântare de Ion Kalinderu. Aceasta este a 28-a cărticică din Biblioteca populară a Administrației Dom. Coroanei.

Morala creștină, studiu întocmit conform programei în vigoare pentru cl. IV-a secundară, de «Haralambie Dumitrescu», profesor la șc. normală din C.-Lung. Cartea este aprobată și de Sf. Sinod. Prețul lei 1,20 la toate librăriile.

În ultimele numere ale «Bibliotecii pentru toți», pe care o publică librăria Alcalay din București, a apărut prima parte a cunoscutelor «Scrisori către V. Alexandri, de Ion Ghica». Marea ediție a acestor scrisori, publicată acum câteva zeci de ani, isprăvinduse «Biblioteca pentru toți» și-a impus reale sacrificii spre a da la lumină o ediție nouă, și având avantajul de a costă incomparabil mai puțin ca prima ediție.

Între toate lucrările publicate până acum de Biblioteca pentru toți, «Scrisori către V. Alexandri de Ion Ghica», fac poate lucrarea a cărei popularizare este cea mai meritoasă, întru cât nu multe din lucrările noastre literare ajung importanța prețioasei colecții de documente literare, artistice, științifice, politice, economice și sociale ce o are nemuritoare lucrare a lui Ion Ghica.

Publicarea ei într-o ediție efină, la îndemâna tuturor românilor, constituie o adevărată popularizare a unei lucrări cari prin autorul ei, prin timpul și chipul în care a fost scrisă, prin patriotismul care încălzește fiecare pagină a ei, stă în fruntea literaturii românești.

«Scrisori către V. Alexandri» de Ion Ghica, vor forma trei volume, a câte 60 bani, din «Biblioteca pentru toți».

Acum a apărut primul Volum cu No. 224 — 225, și Volumul II sub No. 226—227, iar Volumul III va apare în curând.

Comandele se fac pe adresa Librăriei editoare, care expediază franco contra valorii primită în mărci poștale.

«Creșterea viermilor de mătase», lucrată de Alexandru Vintilescu, în-

vățător, com. Urziceni, jud. Ialomița. Este un bun dreptar pentru cei ce se indeletnicesc cu această folositoare cultură.

Prețul «numai 50 bani». De vânzare la autor în comuna Urziceni. O recomandăm cititorilor noștri.

MULȚUMIRI

Prin intermediul d-lui C. Colibășanu, mare proprietar în jud. Olt, Mhedinți, etc. și arendaș în Teleorman, locuitorii din comuna Socetu, au primit în mod gratuit, dela onorab. «Societate centrală agricolă», al cărei președinte este, 85 kilograme sâmânță de lucernă și 8 hectolitri porumb bun pentru sâmânță.

Încă dela venirea d-sale ca arendaș (2 ani), a lăsat o porțiune de teren, unde locuitorii continuă cu semănatul lucernei; astfel că urmând această îndrumare, în curând toți vom avea livezi artificiale.

O altă faptă laudabilă este, că face înlesniri celui ce va avea o vacă sau capră cu lapte, cu deslușire că orice locuitor ar avea o capră o pășunează gratuit, fapte care a îndemnat pe locuitori să-și cumpere vaci și capre fiecare după puterea lui; până acum 2 ani nu era în comună decât prea puține vaci și capre cu lapte.

Este ceva frumos să vezi cum și cel din urmă sătean și-a cumpărat câte o iadă pe care o crește pentru viitor.

Subscrișii învățători, având în vedere și alte fapte ale d-sale, în numele locuitorilor din Socetu-Teleorman, aducem mulțumiri d-lui C. Colibășeanu și dorim ca țara să aibă mulți imitatori ai d-lui Colibășanu.

I. Unea, I. Panailescu.

* * *

Din partea Casei centrale agricole, primindu-se gratuit 5 kilograme sâmânță lucernă, dirigintele școlii din Irești-Putna, V. I. Bălățescu, aduce cele mai călduroase mulțumiri tututor membrilor acestei societăți, căci prin obolul lor, caută a ridica la înflorire agricultura țării românești.

Contra oăpușelor la oi. — Cu stârpirea căpușelor, cari sunt atât de vătămătoare oilor, începem mai bine după ce am tuns oile și rănile făcute cu acest prilej s'au vindecat. Un mijloc bun pentru ale stârpi este: Pentru 100 de oi, fierbem o jumătate kgr. tutun, de cel mai prost, în 2 litri apă și zeama dobândită o mai subțiem cu alți 4 litri apă. Cu această zeamă frecăm, cu ajutorul unei perii, tot corpul oii, pentru prima dată îndată după tuns, și apoi înapoi odată după 3—4 săptămâni. Este bine ca după această spălătură, să nu mai ținem oile 2—3 săptămâni în staulul în care au stat mai înainte. În schimb vom face în el curățenia cea mai mare. Vom scoate tot gunoiul afară; vom mătura bine toți pereții, eslele, ulucele etc., cu o mătură aspră și vom spăla tot ce putem ajunge cu zeamă de tutun. În fine cu cât vom ține mai multă vreme grajdul gol, cu atâta va fi mai bine.

„STEAUA“

Societatea „*Steaua*” are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administralor și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Baun, *profesor secundar, fost inspector școlar*.—*Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Păziri Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dlm. Cecropid, *institutor*.—*Cenzori* Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Petre Pascu Dincă (Sadova), 1 leu; Marin P. Ivănuși (Sadova), 1 leu; Ioan Joița Văduva (Sadova), 1 leu; Andrei D. Părăscoveanu (Sadova), 1 leu; Ilie N. Iordache (Sadova), 1 leu; Toma Piperu (Sadova), 1 leu; Stan Doana (Sadova), 1 leu; Floarea Doana (Sadova), 1 leu; Petre Pițigoiu (Sadova), 1 leu; D-na Petrescu Fl. Maria (Târgoviște), 2 lei; N. Gavrilăscu, inginer (Târgoviște), 2 lei; Cair George (Târgoviște), 2 lei; Popăscu St. Venera (Târgoviște), 2 lei; Mancaș Gr. Ana (Târgoviște), 2 lei; Alexandru Valeriu, profesor (Pomârla Dorohoiu), 5 lei; Stan Enculescu (Pisc Dolj), 1 leu; Constantin Ion Păun (Pisc Dolj), 1 leu; Ion Coman (Pisc Dolj), 1 leu; Ionescu Sfetcu (Pisc Dolj), 1 leu; Ilie Ion Tene (Pisc Dolj), 1 leu; Ștefan P. Radovici (Pisc Dolj), 1 leu; Nicolae C. Iova (Pisc Dolj), 1 leu; Dumitru Ilie Staicu (Pisc Dolj), 1 leu; Ilie Glavă (Pisc Dolj), 1 leu; Gheorghe Pascu (Pisc Dolj), 1 leu; Stan P. Achim (Pisc Dolj), 1 leu; Dumitru Ene Pascu (Pisc Dolj), 1 leu; Ion Sărbulescu (Pisc Dolj), 1 leu; Nicolae Oprea Manea (Pisc Dolj), 1 leu; Ilie Matei (Pisc Dolj), 1 leu; Smarandache Pavel (Pisc Dolj), 1 leu; Constantin R. M. Radu (Pisc Dolj), 1 leu; Toma Pr. Părvan (Pisc Dolj), 1 leu; Gh. Siancu (Pisc Dolj), 1 leu; Mateiu Ion Răruț (Pisc Dolj), 1 leu; Ioan Neagu (Pisc Dolj), 1 leu; Dumitru Vâlvoiu (Pisc Dolj), 1 leu; Dobre Drăgănoiu (Pisc Dolj), 1 leu; Vasile Sărbulețu (Pisc Dolj), 1 leu; Ștefan Ungureanu (Pisc Dolj), 1 leu; Marin I. D. Voicu (Pisc Dolj), 1 leu; Ianoș Ene (Pisc Dolj), 1 leu; Ion N. I. Smeu (Pisc Dolj), 1 leu; D-tru P. Buducă (Pisc Dolj), 1 leu; Pavel P. Buducă (Pisc Dolj), 1 leu; Golo Brancovici (Pisc Dolj), 1 leu; Mihail Jivcovici (Pisc Dolj), 1 leu; Milorod Petrovici (Pisc Dolj), Mihael Anghelovici (Pisc Dolj), 1 leu; Frantz Bauer (Pisc Dolj), 1 leu; Ion Radu Iordache (Pisc Dolj), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 637; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.177 lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vârsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate, „
G. I. Goschen „
Viconte de Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

AVEM O ȘCOALA ȚRTOĐOXĂ SĂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I Școală superioară de educație și menaj.
Limbile Franceză, Germană vor-
bite, muzică, pictură, pian, croitorie
de familie. Bucătărie, cultura gândă-
cilor și borangicului.

II. Croitorie practică. Se învață croi-
toria în 3 ani. Se lucrează rochii bine
și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase,
ștofe de haine și tot felul de pânzeturi
și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere,
ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit,
făcut caere și tors.

Se primește gogoși pentru tras
borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,
Preotul Iconom, C. IONESCU.

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin*.

Dinlc sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii
din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95,	11.95,	12.95,	13.95.
» » » Nasturi	»	12.95,	13.95,	14.95	15.95.
» Lack cu Elastic sau Șireturi	»	12.95,	13.95,	14.95.	
» » » Nasturi	»	13.95,	14.95,	15.95.	
» Chevreau cu Elastic	»	12.95,	13.95,	14.95.	
» » » Nasturi	»	13.95,	14.95,	15.95.	

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95,	12.95,	13.95.		
» » » » Botoni	»	11.95,	12.95,	13.95,	14.95,	15.95.
» » » Colori	»	12.95,	13.95,	14.95,	15.95.	
» Gems cu Nasturi și Șireturi	»	7.95,	8.95,	9.95.		
Pantofi de Chuvreau albi decoltați	»	5.95,	6.95.			
Idem cu Șireturi și Nasturi	»	6.95,	7.95,	8.95.		
Idem de Lack diferite forme	»	5.95,	6.95,	7.95,	8.95,	9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.						
In tot deauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame	Lei	2.50.				
» Bărbați	»	2.95.				

Rupându-se la incercare, se dă altă
pereche.

Magazin la toate Sezoanele, Calea
Victoriei No. 27, alături de Folișia
Capitalei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de
5% din prețurile însemnate, prezentând
cuponul.